

over den, saa ofte man træffer paa den, og jeg tilstaaer, at jeg for et Dieblif, siden forestillede mig, at Uenigheden mellem os, der have deeltaget i Discussionen af denne Sag, var af en mindre Betydning, end det synes efter den ærede sidste Talers (Nimestad) sidste Foredrag. Jeg vil tilstaae, at jeg var endogsaa gaaet saa vidt, at jeg havde forestillet mig, at den ærede sidste Taler var enig idetmindste i det Væsentlige, og jeg havde næsten troet fuldstændig enig med den ærede Ordfører og Finantsudvalget, og jeg skal tillade mig at sige, hvad der havde bragt mig til denne Tanke; den maa være meget forkeert, men jeg haaber, at jeg skal kunne anføre saameget til Undskyldning for min Bilsfarelse, at man vil kunne finde den forklarlig. Der staaer nemlig i den Betænkning, som den ærede Rigsdagsmand som Ordfører for Finantsudvalget affattede ifjor, og til hvilken han har henviist os idag som til Noget, der skulde være meget forskjelligt fra det, som den nuværende ærede Ordfører har nedskrevet i Betænkningen angaaende den foreliggende Finantslov — der staaer, siger jeg, i Betænkningen fra ifjor: Da det imidlertid maa indrømmes, at en saadan Posteringsmaade ikke stemmer med rigtige finantzielle Principer, maa den ønskes indskrænket indenfor saa snævre Grændser, som muligt. Det hedder altsaa her, at en saadan Postering ikke stemmer med rigtige finantzielle Principer og derfor ønskes indskrænket indenfor saa snævre Grændser som muligt. Lad os nu tage Betænkningen for iaar. Deri staaer saaledes: Udvalget maa gjentage, at det finder den brugte Posteringsmaade stridende mod rigtige finantzielle Principer, og den bør derfor undgaaes saavidt muligt. Men sammenligner man nu disse tvende Udtalelser, ligne de dog hinanden forbausende. Det ene Steb staaer der, at det ikke er stemmende med rigtige finantzielle Principer, og det andet at det er stridende derimod; paa det ene Steb staaer der, at det bør indskrænkes indenfor saa snævre Grændser som muligt, og paa det andet, at det bør undgaaes saa vidt muligt. Er der altsaa nogen Forskjel mellem den ærede Rigsdagsmands Betænkning for ifjor og Udvalgets for iaar, da maa den være meget flin.

Ordføreren: Jeg skal blot i Anledning af hvad den ærede Rigsdagsmand for Rjøbenhavns 8de Valgkreds (Nimestad) sagde, og tilføjede i Henhold til en Ytring, der faldt mod mig igaar, bemærke, at jeg troer, han ikke ret har hørt, hvad jeg sagde. Jeg sagde nemlig med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer) havde oplyst, at det egentlig var to Spørgsmaal, som forelaae, og jeg tilføiede udtrykkeligt, at det, som nærmest havde foranlediget Udvalget til at gjøre denne Bemærkning gjældende her, var ikke saa meget Posteringen, som fordi man troede at see gjennem denne en Uorden, som man ønskede at paatale, for derved at faae den affkaffet. Det er mig ikke muligt at indsee, at jeg derved har udtalt Noget, der skulde vise, at jeg var uenig i Noget af hvad der staaer i Betænkningen eller med det, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har ytret.

Formanden: Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Tscherning: Jeg frasalder det.

Formanden: Rigsdagsmanden for Rjøbenhavns 8de Valgkreds har Ordet.

Nimestad: Det er ganske vist, at der i Noget er en Overensstemmelse mellem det, som stod i Betænkningen for ifjor, og det, som staaer i den for iaar; men jeg vil dog bede den ærede Rigsdagsmand (Fischer) holde fast ved, hvad det var, der her var Tale om. Det var, at man doctrinært skal opstille det Princip, at man ikke bør postere paa denne Maade, men man maa tilføjede i dette Tilfælde fastholde, at man ikke kan lade være at postere paa denne Maade, at det ikke er muligt at postere paa anden Maade. Da nu den ærede Rigsdagsmand opkastede Spørgsmaalet om Principet og dette fastholdtes meget stærkt af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), optraadte jeg og sagde — jeg brugte maaskee ikke det Udtryk, men det var